

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Udrag fra Digte. - 1984

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. XXIX.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114470186640/facsimile.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

hed, at sidste del af et måske centralt ord, som for eksempel navnet på den besungne person, findes i næste linie med dennes meget beskednere skriftgrad, forsvinder dog ikke i Bordings tid.

Skønt fotosatsen har langt lettere end bly-satsen ved at præstere skriftgrader af forskellig størrelse i overskrifterne, er skriftvalget i udgaven blevet modereret i højere grad, end 1735-udgaven gør i forhold til originaltrykkene. Disses pragt er reduceret til højst tre grader, mens liniedelingene så vidt muligt er bibeholdt; og de store indledningsbogstaver over indtil 6-8 linier, som er helt uadskillelige fra baroktypografien, har vi af økonomiske grunde måttet negligere. Derimod tillader fotosatsen at sætte enkeltord med lidt større skrift, og det har vi foretrukket for spatiering, der er et ukendt fænomen på Bordings tid. For at råde bod på disse reduktioner bringes i kommentarbindet en række facsimiler såvel af markante typografiske eksempler som af Bordings egenhændige manuskripter; trods den nødvendige formindskelse vil de forhåbentlig give læseren et begreb om, i hvor høj grad lejlighedsdigtenes ydre fremtræden var led i deres hele psykologiske virkning; gengivelsen af Bordings håndskrifter skulle kunne give læseren et indtryk af en kunstnerisk yderst bevidst digter ved arbejdsbordet, og den læser, der er i stand til at stride sig igennem dette virvar af rettelser, vil også kunne konstatere, at Bording har en intention og først stopper med arbejdet, når han har fundet det dækkende udtryk for denne tanke; hans rettelser er derfor så godt som altid forbedringer.

II. *Ortografi*: Det er tilstræbt at bringe alle udgavens tekster, hvad enten der er tale

om originalmanuskripter, originaltryk eller blot sene afskrifter, så nøjagtigt som muligt; men tvivlstilfælde vil der altid opstå. Forkortelser i de danske og latinske tekster er opløst uden bemærkninger, idet der udelukkende er tale om tidens helt gængse tegn ($\text{m} = \text{mm}$), og de optræder faktisk meget sjældent. Det kan ofte være vanskeligt med sikkerhed at afgøre, om skriveren/sætteren skriver to ord sammen, eller om der er tilstrækkelig afstand mellem, til at man må antage, at han har skrevet to ord og ikke ét; i disse tilfælde har et personligt skøn afgjort sagen. Endnu på Bordings tid var der ikke skabt klarhed over brugen af j/i og J/I ; den gotiske trykskrift skelner ligesom også håndskriften mellem i og j (rige/rjge), uden at der er nogen betydningsforskel endsiige noget princip eller konsekvens i denne tvetydighed; i de store bogstaver bruges så godt som udelukkende ét og samme tegn, som her gengives ved J ; årsagerne til dette bogstavpedanteri er to: det hænder om end yderst sjældent, at trykker/skriver faktisk skriver et uforveksleligt I , og da trykker og skriver ligeledes skriver: icg/jcg , har det ud fra de praktiske regler været logisk at gengive dette fælles $J-I$ som J , hvorved det har været muligt at gengive det sjældne I ved sit særlige tegn. Jeg skal imidlertid blankt erkende, at tiden er løbet fra den slags filologi for filologiens egen skyld, og vil anbefale, at man gengiver dette J i overensstemmelse med moderne principper, så meget mere som det er aldeles vist, at læseren, der normalt har vænnet sig til den overfilologiske særhed, vil tro, at et normalt I er en trykkejl, hvad det altså ikke er (men immervæk dog stadigvæk desværre kan være!).